

Amb la *-e* conservada per mossarabisme:

Fondo de Llinares, partida del terme de Sella (Marina Val.Baixa) (xxxiv.102.4).

I sengles *Casa (de) Llinares*, en els termes de Terrateig i Fontanars (Vall d'Albaida) (xxxvi, 165.6).

Pinarei de Llinares, partida del terme de Confrides (xxxv, 33.17).

Llinares, cognom antic a la Vila Joiosa, Castell de Guadalest, Torre de les Maçanes, i Polop (xxv.123.12), (xxxv, 25.15), (xxxv, 79.13), (xxxiv, 189.14).

Llinàriix ha estat estudiat al volum i, 181.

Altres col·lectius:

Carrer de la Llinasseria, a Lleida (Lladonosa, *Ciutat de Lleida*, 106).

La Llinera, partida del terme de Caregue (Pallars Sobirà) (xxxvi, 173.12).

El Llinet, partida del terme de la Serra d'En Galceran (Alt Maestrat) xxviii, 162.3), amb el sufix col·lectiu *-ETUM*.

LLIBEI

Nom de cabdal importància per a l'estudi del mossàrab de València i Granada.

Paratge valencià, a la vall d'Albaida, en te. de Montitxelvo, cap al N. del poble (xxxii, 163.9), ja prop de l'Olivella, i estenent-se en part fins al te. de Terrateig; de la banda de Montitxelvo hi ha la *Font de Llibèi* (163.9); i deu arribar fins al riu perquè cap allà hi ha el «Coll de *libéi*».

PRON. OÏDES: *libéi* a Terrateig (165.9), «allò és prop de *libéi*», a Montitxelvo, i allí «fonteta de *libéi*» (163.22), i «toll del *libéi*» (164.10) Pertot pron. amb *è* oberta i amb *b* bilabial i oclusiva: és falsa la grafia *Llivei* de l'*IGG* (3^a20-21x38 53). És ben notable el duplicat en la consonant inicial amb *Ll-* a Montitxelvo, però amb *l* a Terrateig: duplicat que acaba de confirmar que és nom d'herència pre-catalana— mossàrab o àrab— i que sols en part ha sofert la catalanització de la inicial. És un nom evidentment antic i de singular aspecte; també la *è* oberta, en aquesta posició, mostra que no és mot de nissaga catalana; i alhora, aquest diftong final torna bastant segur que no pot venir de l'àrab, però sí del mossàrab.

Per aquesta banda, almenys l'origen immediat sembla clar, car el nostre *RMa.* registra repetidament un mot *lābbāy* que coincideix amb la forma d'aquest topònim; i pel sentit s'adapta prou bé amb la naturalesa dels llocs. Va traduirper 'llebre', i també, un cop, 'conill' («lepus», «cuniculus») en tres passatges de l'obra (pp. 171, 327, 455) i amb un plural *lābbāyāt*, que mostra com ja havia passat a funcionar com a mot de l'àrab local; no hi ha res

d'això en *PALc.* ni en cap altra font aràbiga (Dozy, *Supl.* II, 515*b*); però la repetició, en el nostre gran «vocabulista» de l'àrab valencià, compensa aquesta absència.

Ara bé, com que allò és un rodal (un poc elevat cap a l'O.) de vinyals i terra seca, és bon terreny de llebres, i fins de conills i altra caça (en el nom del mateix Montitxelvo, s'ha cregut que hi hagi intervingut la forma mossàrab del nom del *CERVUS*). La grafia constant del *RMa.* amb *bb* geminada pot indicar una *-p-*, pronunciada encara, o almenys etimològica, per més que després l'àrab en fes *b*; però que no és mot pròpiament àrab, salta a la vista per l'estructura mateixa de les formes.

Llavors és natural pensar que en una forma o altra, vingui del llatí *LEPUS*, *-PŌRIS*; cosa que Simonet (*Glos. Moz.*, p. 306) ja va donar per certa, posant-lo al costat de les formes *llèbre* o *lepre* i *lepore* que, com a nom de la llebre, apareixen en Abenbeklarix i en el còdex parisenc àrab de Dioscòrides, les quals és evident que vénen de *LEPŌREM*. Però la manca de *-R-* i el diftong *-èi*, en la forma de *RMa.* i en el NL, fan pensar que hi hagi alguna terminació diferent (derivada?); almenys contaminació d'algun parònim.

Sobretot la parcial definició 'conill' ens recorda el mot, segurament pre-romà, que amb diverses terminacions, ha donat el fr. *lapin* 'conill'; i els noms del llogigó, o catxap o conillet, fr. *lapereau*, port. *lápapo*, *lapouço*, d'un mot **LAPPA* mot probablement pre-romà (*DECH* III, 580*b38ss.*).

Com sigui, però, que això tampoc explicaria la terminació *-āy* del *RMa.*, En Griffin, en la seva tesi doctoral sobre *RMa.*, 152-153, no veient-hi solució si es partia de *LAPPA* o qualsevol altre ètímon derivat d'això, conjecturava que *lābbāy* fos un error de còpia amb *y* en lloc de *r*. Era bastant suposar (la *r* i la *y* no s'assemblen gaire en caràcters àrabs ni si s'obliden els punts) i l'error es repetiria igual en tres passatges; i encara, de més a més, en el plural *lābbāyāt*.

Altrament sembla que no cal donar gaire importància més que a la trad. «lepus», en la part llatino-aràbiga, que és la principal de l'obra, es posen (p. 455), a darrere, com a glossa de «lepus», els mots àrabs 'arnab i *harnaq*, que només designen la llebre; i a la p. 327, com a glossa, *cuniculus*, però aquí només darrere del mot mossàrab *qunilya*; i després, darrere *harnaq* (llebre jove), també *lābbāy*: resulta, doncs, que el mot mossàrab per a 'conill' era només *qunilya*; perquè *RMa.* segueix pertot el sistema de donar, darrere la traducció pròpia (que posa en primer lloc) un o més mots que expressen idees merament afins, i sense fornir-ne explicació concreta. Sembla, en conseqüència (com dic en *DECat.* v, 119*b53 ss.*), que només l'acc. 'llebre' era